

tvivler ikke om, at det samme vil blive Tilfældet med det foreliggende Lovforslag, og jeg kan ganske slutte mig til den Udtalelse, som fremkom forleden i Landstinget fra Højres Ordførere der, at naar disse Lovforslag fra Medicinalkommissionen er gaaet saa glat igennem Rigsdagen, skyldes det først og fremmest den Dygtighed, med hvilken Kommissionens Formand, Hr. Professor Faber, har ledet Kommissionens Arbejde. Lovforslaget blev fremsat i Landstinget med kun ganske faa Ændringer i Medicinalkommissionens Indstilling, Ændringer, som i Virkeligheden var af sproglig Art og uden nogen som helst reel Betydning, og det Udvalg, som blev nedsat af Landstinget, indstillede da ogsaa til anden Behandling Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Saa skete der den lille Ting, at det imellem anden og tredje Behandling blev klart for Udvalget, at der manglede en lille supplerende Bestemmelse angaaende et Forhold, som vi ikke er ukendte med, idet det var nødvendigt at træffe en særlig Ordning med Hensyn til Færøerne, og i den Anledning blev den lille § 10 indført.

Lovforslaget er ikke vidtløftigt, det indeholder kun en halv Snes Paragraffer, og det er heller ikke i nogen som helst Henseende omvæltende. Dets hovedsagelige Betydning er, at det lovfæster de Bestemmelser, der tidligere var udgaaet som administrative Afgørelser. Man kan let forstaa, at den danske Tandlægestand med nogen Uvillie har set paa, at medens Ordningen af Lægestandens Virksomhed beroede paa Lovbestemmelser, saa at den Læge, der havde absolveret sin Eksamen, allerede i Kraft deraf havde jus practicandi, Ret til at praktisere, var Tandlægernes Stilling den, at de kun ved administrativ Bevilling fik Ret til at drive deres Virksomhed. Hvis dette Lovforslag bliver gennemført, vil det blive saaledes, at Tandlægerne fremtidig, ligesom Lægerne nu, vil komme til at udøve deres Virksomhed i Henhold til Lovbestemmelser, uden at der bliver Mulighed for administrativ Vilkaarlighed af nogen Art. I øvrigt skal jeg kun pege paa enkelte Ting, som kan have Betydning for Publikum.

Naar man i § 2 har fastslaaet, at kun de, som har taget Tandlægeeksamen, har Ret til at kalde sig Tandlæger, er det sket, fordi der i Medicinalkommissionen sluttelig opnaaedes Enighed om, at det i Virkeligheden var rimeligt ogsaa af Hensyn til Publikums Opfattelse, at

der til en bestemt Eksamen svarede en bestemt Betegnelse, saa at Publikum kunde vide, at den Mand eller Kvinde, der betegner sig som Tandlæge og sin Virksomhed som Tandlægevirksomhed, har skaffet sig Betingelserne derfor ved den Uddannelse, som i Loven er foreskrevet. I § 3 har man saa draget Grænserne for Tandlægernes Virksomhed. Selvfølgelig vil der altid blive Grænsetilfælde, og opstaar der Strid om dem, bliver det Domstolens Sag nærmere at optrække Grænsen. Den Grænse, der er trukket, er trukket dels direkte opad mod Lægerne og dels indirekte i Forhold til Tandteknikernes frie Næring.

Der er en Paragraf til, nemlig § 7, som har offentlig Interesse. Denne Paragraf handler om Reklamering. Jeg tror, at der — ogsaa i det andet høje Ting — har været dem, som med en vis Betænkelighed har set paa, at man i for høj Grad skulde indskrænke Retten til Reklamering; men med fuld Ret fremhævede baade den ærede Ordfører og ogsaa den højtærede Justitsminister, at det ingenlunde var for Tandlægerne, men først og fremmest for Publikums Skyld, at disse Bestemmelser blev indført. Bestemmelserne angaar i Virkeligheden ogsaa kun den Reklame, der i Henhold til Paragraffen kan betegnes som vildledende i Forhold til Almenheden.

I § 9 har Justitsministeren foretaget den lille Ændring, at det sidste Punktum i Straffebestemmelsen om, at Retten til Praksis kan frakendes enten for bestandig eller paa Tid, gik ud. Det blev dog med Rette fremhævet af Professor Goos i det andet høje Ting, at dette ikke er nogen Realitetsændring, ogsaa med den nu foreslaaede Affattelse af Loven vil en Domstol kunne nøjes med at frakende Retten til Praksis paa Tid. Det, der her først og fremmest kommer i Betragtning, er, at man i Love som Jordemoderloven, Apotekerloven og andre Love har tilsvarende Bestemmelser, og det er naturligt, at Bestemmelserne i den Slags analoge Straffeparagraffer er ensartede.

Med Hensyn til den i Landstinget indførte nye § 10 skal jeg blot sige, at man ikke havde været opmærksom paa, at der ikke var Ligelighed i den medicinale Anordning paa Færøerne og i Kongeriget, og derfor blev det nødvendigt i sidste Øjeblik at indføre en lille Bestemmelse, som jeg skal tillade mig at læse op. Den gaar ud paa, at „Regeringen bemyndiges til ved kongelig Anordning at sætte nærvæ-